

בנינו סמו חצוי

השבוע, ערב מאורעות ראשון-לציון, קיבלתי מכתב מ־נצרת עילית, הראוי לכך שאביאו כאן כלשוננו. מוכן מאליי שלא שום חתימה, והוא נכתב בכתב-יד: "אזון נכבד, אם אתה כל כך דואג לערבים שלך על חשבון בנותינו ונשותינו בקרית נצרת.

"אם באמת אתה מעוניין עוד לעזור. עליך לעשות כך לגייס את כל עובדי העולם הזה איתך ביחד ולבקש מהם את נשותיהם ואחיותיהן ואשתך ואחיותיהם. בכדי שהערבים יקבלו את סיפוקם המיני על חשבונך אתה ולא על חשבון בנותינו.

דע לך מהיום והלאה לא ייכנס ערבי יותר לביתה של אחת הנשים ויותר לא יפגעו המסכנים שלך בבנותינו ונשותינו אפילו בנצרת שלך יהיה רצח והתוצאות תהיינה אשר תהיה. פעם אחת לתמיד נלמד אותם שלא קוראים לקרייתנו קריית זונות.

לא גידלנו את נקבותינו בכדי לתת אותן להנאתם של אותם האנשים החיים רק מזכויות המדינה ואין להם שום חובות כלפיה.

"אודיעך עורך נכבד, את ערך עתונך הורדת למדרגה השפלה ביותר בכל הארץ על הכתבה שכתבת על קרייתנו. אנו עוד נוכחי לך ולכל המעוניינים שקרייתנו תהיה לדוגמה ונלך בנצרת התחתית בראש מורס ולא כמו ה' יהודים במצריים. אינך נמצא ביניהם ואינך מרגיש את מעשיהם ואינך שומע את דבריהם.

1. יבוא יום ונגמור משהשאר היטלר.
2. תבנו את נצרת, עוד מעט נזרוק אותכם לים ונביא את הפליטים.

האם אנו צריכים אותם. האם יש למדינה תועלת מהם. או התועלת היא רק לך נדמה לך שאתה מוכר להם איהו אקף שבועונים לשבוע.

האשמת את מנשה שפירא. אני מפתיה (ו) לך שזה לא היה מנשה אלא קיימות מספיק חברות אשר מוכנים להיות לפדאנים — וכל אחת פועלת לפי השיטה שלה. וביניהם מה' O.A.S. ברור.

שוב אני חוזר ואומר אתה דואג להם. שלח את הבנות הנשים האחיות של כולכם בכדי לתת לאחיך לההנות על חשבונך ולא על חשבוננו."

★ ★ ★

יצירה ספרותית זו אינה מקורית לגמרי, לא בתוכנה ולא בלשונה. היא דומה מאוד לשורות שכתב בשעתו אדם בעל רמה ספרותית גבוהה יותר:

"הערבוב שחור-השיער אורב לנערה היהודיה התמימה, כשצווק שטני מעוות את פניו. הוא מחלל אותה וגוזל אותה מעמה. הוא מקלקל באופן שיטתי את נשותינו ונערותינו. לא, את השורות האלה לא כתב הוגה-הדעות מנצרת עילית. כתב אותן אדולף היטלר, בספרו מין קאמפף. הרשיתי לעצמי מי רק להחליף את המלה "יהודון" במלה "ערבוש", ואת המלה "גרמניה" במלה "יהודיה".

לולא מיגבלות המקום והטעם הטוב, יכולתי להביא כאן אלפים — לא, רבבות! — של מובאות כאלה, מדפי השבועון דר שטירמר. כי בכל גליון מגליונות בסאון זה של גדול האנטישמנים בדורנו, יוליוס שטרייכר, הופיעו כמה סיפורים מפורטים כרוח זו: היהודי המלוכלך, החותר תחת בטחון המדינה, אך השופע כוח-גברא, שוכב עם אשתו ואחותו של הגרמני הטוב, והופך את גרמניה כולה לקריית זונות. אבל יבוא יום, וכי."

כיום אנחנו יודעים מה קרה כאשר "בא היום" שמענו על כך בפרוטרוט במישפט אייכמן.

★ ★ ★

תכונה הבולטת במכתבו של אותו כותב אלמוני מנצרת-עילית, וגם בדבריו של אדולף היטלר, היא ה' קשר ההדוק בין לאומנות גזענית קיצונית לבין גישה עקומה לענייני מין.

שים לב: ידידנו מנצרת אינו מסתפק בציון התנגדותו ליחסים בין יהודיות וערבים. מכתבו שורץ ביטויים ו' פסוקים המעידים על כך שענייני-מין מעסיקים אותו אישית מאוד. הוא מדמיין לעצמו את המגעים המיניים ("גשור" תיכס ואחיותיכם), מתאר אותם בהנאה ("סיפוק מיני") וחוזר עליהם שוב ושוב.

מה היה אומר על כך הפסיכולוג? הוא היה קובע, בלי היסוס, כי הכותב סובל מאי-בטחון אישי בולט בשטח המיני.

לכן הוא שקוע כל-כך במחשבות על נושא זה. לכן הוא מפליג בחלומות-בתהוין על מה שקורה ל"נקבותינו", ועל הסיפוק המיני שהן מעניקות לאחרים. האשה אינה בן-אדם שווה-זכויות, שותפת לידידות ולאהבה, אלא אויביקט גרידא. "נקבה", מכשיר לסיפוק תאחת אפלות, "זונה" פוטנציאלית. **ואם אי-אפשר לרכוש את אהבתה, להפכה לירידה ולשותפה, הרי אפשר להפיק ממנה**

הנאה סאדיסטית עליידי גזיות שערותיה — פעולה שהיא תמיד תחליף סימולי לאונס.

קלגסיו של יוליוס שטרייכר עצמו ליה את גילויי הזימה של דר שטירמר בגזיות שערותיהן של הנערות הגרמניות שבאו במגע עם יהודים.

על "נקבה" זו נערך הקרב, כמו במערת האדם הקדמון. למו היא שייכת? "להם" או "לנו". על כך "יהיה רצח".

יהיה רצח. אלה ירחמו. מישפטי לינין! אושוויץ.

★ ★ ★

מדוע מניע טיפוס כזה דווקא אל חיק הלאומנות ה' גזענית-הדתית? מדוע אינו הופך, למשל, לקומוניסט קנאי, או לאנארכיסט? מה יש בפאשיזם המושך אליו דווקא טיפוסים הסובלים מחסביכים על רקע מיני?

על התופעה עצמה אין כל ויכוח — כי העובי דות ברורות לחלוטין.

גדול הפאשיסטים במאה ה-20 — אדולף היטלר — היה אדם פרברטי מבחינה מינית. הנהגת מפלגתו איתה גדושה סוטימיין מכל הסוגים. תעמולתו הקדישה, כאמור, חלק ניכר ממרצה להסברת השחיתות המינית של היהודים. אחד

בנות נצרת עילית: עליהן נטוש הקרב

מחוקיו העיקריים — החוק לשמירת הגזע הנושא את שם העיר גירנברג — נועד כולו למנוע מגע מיני בין גרמניות ליהודים, או בין גרמנים ליהודיות.

כמעט כל משפטי-הלינין במדינות-הדרום של ארצות הברית נערכו על רקע של יחסי-מין. הקורבנות האומללים הואשמו, בדרך כלל, בכך שניסו לאנוס נשים לבנות. גם כיום, כאשר המלחמה בהפרדה הגזעית בבתי-הספר ובבתי ההארה מגיעה לשיאה, הרי קריאת-הקרב של אבירי הגזע היא הסיסמה הגזענית: "האם תתן לכושי לשכב עם אחותך או עם בתך?"

נעימה דומה מתנגנת במלחמה הגזענית של דרום-אפריקה — מדינה שהפכה את יחסי-המין בין לבנים לכושיות, ובין כושים לבנות, לפשע פלילי חמור.

אחת נעימה עצמה חזרה ונישנה בתעמולת האי-אחאס הפאשיסטי באלג'יריה. סיפורי-זוהעה מפוברקים על אונס גשים לבנות עליידי ה"עכברושים" הערביים עזרו לדרבן את האירופים למעשה-הזוהעה.

בכל המקרים, אותן התכונות: האגדה כי הגזע השני, הנחות, מצטיין בעודף של כוח-גברא. החשש כי בהתחרות החופשית בין בני כל הגזעים, תתמסרנה הנשים של הגזע "העליון" לגברים של הגזע "הנחות". האמונה כי יש להשתמש באלימות כדי לשמור על טוהר ה"גזע".

ולא מיקרה הוא, שהמושג "גזע" כשלעצמו הוא מושג ביאולוגי, השגור בפי מגדלי חיות, והקשור באופן טבעי בכעוץ של הרבעה. מין וגזע שייכים יחד, כמו מין ודת.

★ ★ ★

לא מעט מחקרים נכתבו על הקשר הזה. כל מי שניסה אי-פעם לחזור לעומקה של מחלת-הרוח הקולקטיבית ששמה פאשיזם, נאלץ לפענח את תעלומת הקשר בינה לבין הפרעה המינית של הפאשיסט.

התיאוריה ההגיונית ביותר (איתה אימצתי לעצמי, כאשר כתבתי את הספר צלב הקרס) היא כי הגבר הסובל מנחיתות אישית חש בצורך עז להזדהות עם גזע "עליון". תחת לבון לעצמו, הוא יכול לבזו למי שאינו שייך לגזע זה. לא הוא

הנחות, אלא הנחות הוא בן הגזע הנחות. אדם חזק באמת אינו זקוק לפוחדן של כוח. כולנו היכרנו בחיינו לא פעם את סיפוק הגברתן החסון, המתגלה בהיכר רות קרובה כאדם עדין. פולחן הכוח הגס, העומד במרכזו של כל פאשיזם, הוא תמיד נחלתם של אנשים חלושים, מכוערים, עקומים מבחינה גופנית או נפשית.

מי הוא זה המדבר השכם והערב על "גבי ריות", התובע מזולתו, "תהיה גבר!"? זהו האדם אשר בלבו מוכרסם הספק הצורב אם אומנם הוא עצמו גבר הנהו. זהו, בקיצור, ה' פאשיסט המצוי.

אין צורך להפליג למרחקים כדי לאמת הנחה זו. יש לנו בארץ כמה וכמה דמויות ציבוריות, אנשים שלגביהם אין כל ספק שהם פאשיסטים, במלוא מובן המלה. אין צורך להזכיר שמות — כל אחד מאתנו יודע מי הם אבירי הלאומנות הגזענית-הדתית הקיצונית, הלועגים ל"דמוקראטיה הרכרוכית" שלנו, והמטיפים לדיקטטורה-מבית ולמלחמת-כיבוש מחוץ.

הבה ונסתכל בהם לרגע קט. מה הן תכונותיהם המשותפות? אכן: קודם כל, הכיעור האישי. רובם נמוכי-קומה. כולם בלתי-מושכים מבחינה גופנית. כולם חלושים, בלתי-ספורטיביים. כולם סבלו, מן הסתם, מיחס של זילזול מצד חבריהם בגן-הילדים ובבית-הספר. אף שכולם מיליטריסטים קיצוניים, לא היה אף אחד מהם אי-פעם חבר פופולארי ביחידה קרבית (ורובם לא היו ביחידה קרבית מימיהם).

זוהי דמותו של הפאשיסט המצוי — כארץ ובעולם כולו. אדם מכוער, המוץן כי גזעו הוא היפה ביותר. אדם נחות, המאמין בעליונותו הלאומית. פחדן גופני, המטיף למיליטריזם גיי בורי. מופרע מיני, שמטרתו העליונה בחיים היא למנוע "הפקרות מינית" בינגזעיות.

טיפוס שאינו מבחינה אנושית. אך טיפוס מסוכן ביותר מבחינה לאומית. כאשר הוא מרים את ראשו בציבור — כפי שעשה זאת החודש בנצרת-עילית והשבוע בראשון-לציון — גדלק אור אדום מול כל החרד לדמות מדינתו.

★ ★ ★

ברית החדשה, שנולדה בנצרת, מסתכמת בפסוק אחד, שפורסם לפני שבועיים בכתבת העולם הזה (כתב-בה שלא היתה, אגב, חד-צדדית כל עיקר, אלא שהטילה חלק מן האשמה למצב שנוצר בנצרת על החברה הערבית השמרנית, השומרת על מושגים ישנים ומסולפים בעניינים שבינו לבינה).

פסוק זה נאמר עלידי מנשה שפירא — אותו מנשה ה' מוזכר, בצורה כה מוזרה, במכתב האלמוני. וכה אמר מנ' שה, נהג, עובד ממשלתי, כמעט צבר, לילך ליטא:

"האנשים הבאים לכאן מאירופה לא יודעים מה זה גוי ומה זה יהודי. בשבילם אין כמעט כל הבדל. לכן זו במידה מסויימת גם אשמת השלטונות. הם חייבים להבהיר לעולים החדש שים מי הם בדיוק הערבים, ואיך יש להתירחם אליהם."

(אפשר בנקל לתרגם פסוק זה לגרמנית, ולשימו בפי צפין ס"ס גרמני בליטא. כך, בערך, אמרו שליחיו של אייכמן, על הגרמנים שעזרו ליהודים: "האנשים הבאים לכאן מגרמניה לא יודעים מה זה יהודי ומה זה ארי. בשבילם אין כמעט כל הבדל. לכן זו במידה מסויימת גם אשמת השלטונות. הם חייבים להבהיר לחיילים החדשים מה הם בדיוק היהודים, ואיך יש להתירחם אליהם.")

השמצה היא להאשים בפאשיזם הנצרותי החדש את ה' צפון-אפריקאים דווקא. זוהי אשלייה מסוכנת. הצפון-אפריקאים, הסובלים מן ההתמוטטות הכלכלית של נצרת-עילית, הם קורבנות — לא פחות מן הערבים השנואים עליהם. ממש כמו אחיהם בראשון-לציון, המוצאים פורקן להתמר-מרותם הצדוקת על הפליה חברתית ועדתית בתיגרות על רקע לאומני-מיני.

הפאשיזם הישראלי אינו עניין של מוצא. הפאשיסט ה' מצוי הוא בן כל העדות. וכמו בכל ארץ אחרת הוא הופך לבעייה לאומית ברגע שתסביכיו האישיים משתלבים עם התמוטטות כלכלית, התפרקות חברתית ומשבר רוחני. הפאשיזם הישראלי גם אינו עניין של מפלגה מסויימת כלשהי. אין להאשים בו את הימין המפלגתי, כנהוג ב' חוגים מסויימים.

גיבור נצרת עילית אינו מנהיג "ימני", כי אם שמעון פרס. פרס הוא שהקים את הקרייה למען "יהוד הגליל". פרס הוא השולט בה גם כיום, באמצעות נציג רשמי של משרד-הבטחון. עד היום לא נודע מה עשה משרד-הבטחון לביעור הרע.

וגם עובדה זו — מן הראוי לתת עליה את הדעת.